

Dr. Párolay Péter elnök úr

Magyarország Alkotmánybírósága
1015
Budapest
Donáti u. 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/821-2/2012
Érkezett:	2012 MÁRC 29.
Példány:	1
Melléklet:	3 db
Kezelőiroda:	P-1

Ügyszám: IV/821/2012.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[redacted] lakos képviselőjében eljárva (ügyvédi meghatalmazás P/1. csatolva) a következő

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő. Az Indítványt a t. Alkotmánybíróság IV/821-1/2012 AB végzésében tett felhívására nyújtom be, a IV/821/2012 számon nyilvántartott alkotmányjogi panasz fenntartása céljából.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alábbiakban részletesen kifejtendő indokok alapján a Fővárosi Bíróság 52.Pf.630.183/2010/3. számú ítéletét semmisítse meg, egyben az ítélet jogalapjául szolgáló, már nem hatályos 19/2005. (IV. 22.) Fővárosi Közgyűlés rendelete 41. § (2)-(3) bekezdéseinek, 61. § (1) bekezdésének alkalmazási tilalmát – az említett rendelkezések alkotmányellenessége okán, melyet az Alkotmánybíróság korábban már más okból is megállapított - mondja ki.

Kérelmem anyagi jogi jogalapja az Alaptörvény B cikk (1) bekezdése, I. Cikke, XIII. Cikke, XXVIII. Cikke, 26. cikk (1) bekezdése és 28. cikke. Kérelmemet az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének c)-d) pontjai és (3) bekezdésének b) pontja valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 26. § (1) bekezdése, 27. § (1) bekezdése, valamint 41. § (3) bekezdése és 45. § (2) bekezdése alapján terjesztem elő.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdése értelmében az Indítványozó kéri adatai zártan kezelését.

I. Alkalmazandó jogszabályok

a) Alaptörvény

„B) cikk

(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.”

I. cikk

„(1) AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.

(2) Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait.

(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

(4) A törvény alapján létrehozott jogalanyok számára is biztosítottak azok az alapvető jogok, valamint őket is terhelik azok a kötelezettségek, amelyek természetüknél fogva nem csak az emberre vonatkoznak.”

XIII. cikk

„(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

(2) Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.”

XXVIII. cikk

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy (...) valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

(...)

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.’

24. cikk

„(2) Az Alkotmánybíróság

(...)

c) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja az egyedi ügyben alkalmazott jogszabálynak az Alaptörvénnyel való összhangját,

d) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját,”

(3) Az Alkotmánybíróság

a) a (2) bekezdés b), c) és e) pontjában foglalt hatáskörében megsemmisíti az Alaptörvénnyel ellentétes jogszabályt vagy jogszabályi rendelkezést;

b) a (2) bekezdés d) pontjában foglalt hatáskörében megsemmisíti az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést;”

26. cikk

„A bírák függetlenek és csak a törvényeknek vannak alárendelve, ítélkezési tevékenységükben nem utasíthatók. (...)

28. cikk

„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik.”

b) Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény

„26. § (1) Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán

a) az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és

b) jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.”

„27. § Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.”

„41. § (1) Ha az Alkotmánybíróság a 24-26. § szerinti eljárásában a hatályos jogszabály vagy jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességét megállapítja, a jogszabályt vagy jogszabályi rendelkezést teljesen vagy részben megsemmisíti.

(2) Az (1) bekezdést az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdésében foglalt kivételekre és feltételekre tekintettel kell alkalmazni.

(3) Az Alkotmánybíróság hatályon kívül helyezett jogszabály alaptörvény-ellenességét akkor állapíthatja meg, ha a jogszabályt konkrét esetben még alkalmazni kellene.”

„43. § (1) Ha az Alkotmánybíróság a 27. § alapján folytatott eljárásában alkotmányjogi panasz alapján megállapítja a bírói döntés alaptörvény-ellenességét, a döntést megsemmisíti.

(2) A bírói döntést megsemmisítő alkotmánybírósági döntés eljárási jogkövetkezményére a bírósági eljárások szabályait tartalmazó törvények rendelkezéseit kell alkalmazni.

(3) A bírói döntés Alkotmánybíróság általi megsemmisítése következtében a szükség szerint lefolytatandó bírósági eljárásban az alkotmányjogi kérdésben az Alkotmánybíróság határozata szerint kell eljárni.

(4) Az Alkotmánybíróság a bírói döntés megsemmisítése esetén megsemmisítheti a döntéssel felülvizsgált más bírósági vagy hatósági döntéseket is.”

„45. § (1) A megsemmisített jogszabály vagy jogszabályi rendelkezés az Alkotmánybíróság megsemmisítéséről szóló határozatának a hivatalos lapban való közzétételét követő napon hatályát veszti, és e naptól nem alkalmazható, a kihirdetett, de hatályba nem lépett jogszabály pedig nem lép hatályba.

(2) Ha az Alkotmánybíróság bírói kezdeményezés vagy alkotmányjogi panasz alapján semmisít meg egyedi ügyben alkalmazott jogszabályt, a megsemmisített jogszabály az Alkotmánybíróság eljárására okot adó ügyben nem alkalmazható.”

c) Budapest főváros közigazgatási területén a járművel várakozás rendjének egységes kialakításáról, a várakozás díjáról és az üzemképtelen járművek tárolásának szabályozásáról 19/2005. (IV: 22.) Fővárosi Közgyűlés rendelete

„41. § (2) A várakozási övezetekben közúti várakozóhelyeken díjfizetés nélkül várakozó gépjármű tulajdonosának a (3) bekezdésben meghatározott türelmi idő letelte után várakozási díjkülönbözetet és pótdíjat kell fizetnie.

(3) A türelmi idő egy óránál hosszabb időre történő díjfizetés esetén 15 perc, egyéb esetben 5 perc.”

„61. § E rendelet alkalmazásában

a) díjfizetés nélkül várakozó jármű: az adott területen érvényes parkolójegy nélkül várakozó, érvénytelen hozzájárulással, vagy a parkolójegy, illetve érvényes hozzájárulás nem megfelelő kihelyezésével, továbbá a jegyváltásra nem kötelezett, de az engedélyezett várakozási időtartamot túllépő jármű;”

II. Az Alaptörvény sérelme

1. Az Indítványozó 2005. május 23 és 2005. november 14-e között összesen 13 alkalommal – a parkolási társaság álláspontja szerint – érvényes parkolójegy nélkül parkolt. Az Indítványozó a rá kirótt díjpótlékot nem fizette meg - azt jogtalannak tartotta - emiatt a parkolási társaság pert indított ellene. Az első fokú Bíróság helyt adott felperes keresetének. Az ügyet jogerősen eldöntő, másodfokon eljáró Fővárosi Bíróság 52.Pf.630.183/2010/3. számú ítélet megállapításai a következőkben foglalható össze (Az 1. és 2. fokú ítélet P/2. szám alatt csatolva).

2. A Fővárosi Bíróság hatályában fenntartotta az első fokú ítéletet. A Fővárosi Bíróság ugyanakkor érdemben megváltoztatta ez első fok érvelését, és ítéletét teljesen új alapokra helyezte. A Fővárosi Bíróság kimondta, hogy a releváns tények közül mindösszesen kettő volt

bizonyítva: a parkolási jegy megváltásának időpontja, valamint a pótdíjazás időpontja. Nem volt ugyanakkor bizonyított az, hogy az Indítványozó mikor kezdte meg az adott helyeken a parkolást. Ezen információ hiányában viszont a pótdíj kiszabásának jogszerűtlenségére következtetni nem lehetett, mert – vélte a Fővárosi Bíróság – nem volt megállapítható az, hogy Indítványozó valóban haladéktalanul eljárta volna – miként azt a per folyamán következetesen állította – a parkolójegy megváltása érdekében, azaz nem volt-e olyan időszak a parkolás elején, amiért az Indítványozó nem fizetett.

3. A Fővárosi Bíróság külön kihangsúlyozta, hogy a „türelmi idő” fogalma – melyre Indítványozó folyamatosan hivatkozott a per folyamán tekintetben, hogy ésszerűen bizonyos időnek el kell telnie, amíg meg lehet váltani a parkolójegyet – kifejezetten nem vonatkozik a parkolás megkezdésétől a jegyváltásig eltelt időtartamra. A Fővárosi Bíróság döntésének anyagi jogi jogalapja a Budapest főváros közigazgatási területén a járművel várakozás rendjének egységes kialakításáról, a várakozás díjáról és az üzemképtelen járművek tárolásának szabályozásáról 19/2005. (IV. 22.) Fővárosi Közgyűlés rendelete (a továbbiakban: Rendelet) 41. § (2)-(3) bekezdése és 61. § a) pontja volt.

4. Összefoglalva, a fenti jogerős érvelés alperesi pozícióban lévő Indítványozót annak a ténynek a bizonyítására kötelezte volna, hogy mutassa be, mikor kezdte meg a parkolását. Ez egyfelől nonszensz, hiszen hetekkel, hónapokkal vagy akár évekkel a parkolási esemény után ilyen bizonyítást lefolytatni lehetetlen. A helyzetet tovább súlyosbítja, hogy erre a bizonyításra azért vált kötelessé az Indítványozó, mert az eljáró bíróság vélelmezte, hogy a parkolás korábban kezdődött, mint az a parkolójegyekből kiderült. Ilyen vélelmet viszont semmilyen akkor hatályos vagy azóta hatályba lépő jogszabály nem állított fel, ezért bírói alkalmazása durván önkényes volt.

5. Végezetül, maga a jelzett problematika az első fokú eljárásban fel sem merült, arról az Indítványozó a Fővárosi Bíróság ítéletéből értesült. Minthogy a per un. kis perértékű ügy volt, a Pp. 271. § (2) bekezdése értelmében az Indítványozó felülvizsgálattal nem élhetett. A jogsértő ítélet tehát valójában megfosztotta az ügy érdemében hozott első döntés elleni fellebbezés jogától is.

6. A Fővárosi Bíróság a fenti tényeket és érveket figyelmen kívül hagyta, és egyéb – az Indítványozó számára nem azonosítható okból – tudatosan el kívánt és el is tért attól a

meghozandó döntéstől, mely a releváns jogszabályok szövegéből kényszerítően következett volna, illetőleg amely összeegyeztethető lett volna az Alaptörvénnyel.

7. Az Alkotmánybíróság töretlen gyakorlata, hogy az Alaptörvény B. Cikkében foglalt jogállamiság egyik alapvető követelménye, hogy a közhatalommal rendelkező szervek (így a bíróságok is – KDA) a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által megállapított működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtik ki tevékenységüket [56/1991. (XI. 8.) AB határozat, ABH 1991. 456.]. A jogállamiság elvének alapvető részét képezik a különböző – tág értelemben vett – eljárási garanciák. Ez egyaránt vonatkozik a jogalkotásra és a jogalkalmazásra [9/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 59, 65, 11/1992. (III. 5.) AB határozat, ABH 1992, 77, 85.].

8. Az Alkotmánybíróság kimondta továbbá, hogy a jogalkalmazó hatóságok feladatkörükben eljárva csak azt és úgy tehetik meg, ha arra törvényi felhatalmazással rendelkeznek (317/E/1990. AB határozat, ABH 1990, 223, 227). Az Alkotmánybíróság külön kiemelte, hogy a jogszerűség betartásának ellenőrizhetősége és különösen az önkényesség elkerülése végett a jogalkalmazóknak indokolniuk kell döntéseiket. Önkényes jogalkalmazás tehát egyértelműen alaptörvény-ellenes.

9. Az önkényes jogalkalmazás egyik minősített esete, ha – miként azt jelen ügyben is történt – a bíró egy olyan vélelmet alkalmaz, melynek a tételes jogban semmilyen alapja nincsen. Annak *ab ovo* feltételezése, hogy valaki biztosan korábban kezdte meg a parkolást, minden alapot nélkülöz, ráadásul olyan ténykérdés, melynek bizonyítására az abban érdekelt felet, jelen esetben a felperest – mint a bizonyításban érdekelt felet - kellett volna kötelezni a Pp. általános bizonyítási szabályai alapján (Pp. 164. §). Egy bizonyítandó tényt vélelemmel behelyettesíteni jogállamban nem lehet, az ilyen jogértelmezésen alapuló pervezetés ugyanis teljesen aláássa a jogbiztonságot, a norma érvényesülését teljesen kiszámíthatatlanná teszi.

10. Egy jogállamban a bírák ítélkező függetlensége nagy, ugyanakkor – egy jogállamban természetes módon – nem korlátlan. Az Alaptörvény 26. Cikke értelmében a bírák függetlenek és csak a törvényeknek vannak alárendelve. Ezen szabály jelentése az, hogy a bíró a törvény szolgája. Másként kifejezve, az Alaptörvény megadja a törvénynek az elsőbbséget, konfliktus esetén nem a bíró, hanem a jogalkotó akarata az irányadó. A bíró nem

emelkedhet a törvény fölé, mert alá van rendelve neki az Alaptörvény kogens rendelkezései értelmében.

11. Rendkívül fontos leszögezni, hogy a bírói függetlenség nem zárja ki, hogy a bírót az alkalmazandó jogszabály olyan döntés meghozatalára kényszerítse, amivel egyébként nem ért egyet, de az a jogszabályból kényszerítő erővel a logika és a jogalkalmazás egyéb szabályai szerint folyik. Szélsőséges lelkiismereti konfliktus esetén a bíró lemondhat az ügy tárgyalásáról, de önkényes, *contra legem* döntést az Alaptörvénnyel összhangban nem hozhat.

12. Az önkényes határozat nem pusztán a jogállamiság és a bírák törvénynek való alávettségének elvével ellentétes, hanem az Alaptörvény XXVIII. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való joggal is. Az Alkotmánybíróság ebben a körben kimondta, hogy „a „tisztességes tárgyalás” (fair trial) követelménye nem egyszerűen egy a bíróságnak és az eljárásnak itt megkövetelt tulajdonságai közül (...). Utalva a nemzetközi sztenderdekre is, az Alkotmánybíróság leszögezte, hogy a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért az egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás „méltánytalan” vagy „igazságtalan”, avagy „nem tisztességes” [6/1998. (III. 11.) AB határozat, ABH 1998. 95.].

13. A fenti elveket jelen ügyre alkalmazva megállapítható, hogy bár az eljáró bíróságok formális értelemben nem sértették meg az eljárási részletszabályokat, a nyilvánvalóan önkényes jogértelmezésük és döntésük eredményében mégis igazságtalan és „nem tisztességes” végeredményre vezetett. A megtámadott fővárosi bírósági döntés ezért az Alaptörvény tisztességes eljáráshoz való jogot biztosító passzusát is sérti. Megjegyzem, ez egyben az Alaptörvény 28. cikkének sérelmére is vezet, mely a bírák azon kötelezettségét deklarálja, hogy döntéseikkor kötelesek elsősorban az Alaptörvény rendelkezéseit figyelembe venni és azzal összhangban ítélni.

14. Továbbá, a Fővárosi Bíróság fentiekben elemzett ítélete az önkényességen túl további okból is Alaptörvénysértő. Azzal az eljárással ugyanis, hogy másodfokú bíróságként egy teljesen új szempont alapján döntötte el a jogvitát jogerősen, megfosztotta az Indítványozót az Alaptörvény XXVIII. Cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való jogától. A teljesen új jogalapra helyezett döntés ellen ugyanis - a kis perértékre való tekintettel – a felülvizsgálat

kizárt volt, így gyakorlatilag egyfokúra redukálódott az eljárás. Ez annál is kirívóbb jogsértés, ugyanis a Fővárosi Bíróságnak meg lett volna a lehetősége arra, hogy ahelyett, hogy maga hozza meg a végső ítéletet, visszautalja az ügyet az első fokú bíróság elé, ahol a parkolás megkezdése időpontjának problémáját meg lehetett volna vitatni és – szükség esetén – fellebbezés tárgyává tenni.

15. Az Alkotmánybíróság a jogorvoslathoz való jogról a következő releváns megállapításokat tette. A jogorvoslathoz való jog minden ügydöntő határozat ellen biztosítandó és a jogorvoslatot más szerv, vagy azonos szerv magasabb fóruma kell, hogy elbírálja [4/1998. (X. 2.) AB határozat]. A másodfokú eljárás során hozott új, érdemi határozatok kapcsán az AB külön kifejtette, hogy sérti a jogorvoslathoz való jogot, ha az ilyen döntések ellen az érdemi felülvizsgálat lehetősége nem biztosított [másodfokú szakértői díjakkal kapcsolatos 22/1995. (III. 31.) AB határozat, ABH 1995. 109-110.]. Miként az fentebb kifejtésre került, a Fővárosi Bíróság teljesen új alapokon – mely alapok egyébként is önkényesek voltak - hozott döntést, mely ellen „védekezni” az Indítványozónak nem volt lehetősége.

16. Az Indítványozó jogorvoslathoz való jogát tehát teljesen elvonták, ami nem elégíti ki az Alaptörvény I. Cikkében definiált szükségesség arányosság tesztet. Az Alkotmánybíróság ezzel kapcsolatban kimondta, hogy a jogorvoslati jogot alapjogot tekintti és így rá is vonatkozik a szükségesség-arányosság teszt, mely szerint alapvető jog korlátozása csak akkor marad meg az alkotmányos határok között, ha a korlátozás elkerülhetetlen, azaz más alkotmányos alapjog, vagy más alkotmányos érték védelme vagy érvényesülése, illetve az Alkotmányból következő feladat más módon nem biztosítható, továbbá, ha az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjogsérelem súlya arányban áll egymással (1234/B/1995. AB határozat, ABH 1995. 524, 530.).

17. A problémával előljáróban hangsúlyozandó, hogy az Indítványozó jogsérelmét nem az okozza, hogy felülvizsgálattal nem élhetett. Az Indítványozó nem kíván azon spekulálni, hogy vajon található-e olyan alkotmányos jog vagy érték melynek védelme vagy érvényesülése érdekében került sor jogorvoslathoz való jogának korlátozására (valószínűsíthetően ilyen jog vagy érték, érdek nem létezik), ugyanis a választott korlátozó eszköz egyértelműen aránytalan.

18. A Pp. 252. § (3) bekezdése értelmében, amennyiben a bizonyítási eljárás nagyterjedelmű megismétlése szükséges, a másodfokú bíróság az első fokú ítéletet hatályon kívül helyezi és visszautalja az ügyet első fokra. Minthogy jelen esetben egy új és az eljárás szempontjából döntő elem, nevezetesen a parkolás megkezdése vált kérdésessé, melyre bizonyítást senki nem vezetett, a másodfokú bíróság megtehetette volna, hogy visszautalja az ügyet az elsőfokú bíróság elé. Mi több, ez Alaptörvényből folyó kötelezettsége lett volna, mert így elkerülhető lett volna az Indítványozó jogorvoslathoz való jogának sérelme.

19. Összefoglalva, a jogalkalmazó kezében lett volna enyhébb eszköz – a visszautalás -, annál amilyen eljárást választott. Valójában ezen az úton a jogsértések legalább egy része teljesen kiküszöbölhető lett volna. A Fővárosi Bíróság azonban ezzel az enyhébb korlátozó eszközzel nem élt, így eljárása, az abból fakadó döntés és végezetül a jogorvoslathoz való jog sérelme nem tekinthető semmilyen esetlegesen létező céllal arányosnak, azaz Alaptörvénybe ütköző.

20. Végezetül, a Fővárosi Bíróság ítélete sérti az Indítványozó az Alaptörvény XIII. Cikkében foglalt tulajdonhoz való jogát is. Az eljáró bíróságok a fentiekben részletesen elemzett önkényes döntése ugyanis tulajdonától – pénzétől – fosztották meg az Indítványozót, mely sérti az Alaptörvény XIII. Cikkének (2) bekezdését, mely kimondja, hogy tulajdont kisajátítani csak kivételesen és teljes, feltétlen és azonnali kártérítés mellett lehet. A tulajdona elvesztéséért az Indítványozó semmilyen ellentételezést nem kapott. Az Alkotmánybíróság a tulajdonjog védelmével kapcsolatban rámutatott arra, hogy az ugyanúgy alapjogi védelmet élvez, mint egyéb alapjogok. A tulajdontól való megfosztás az esetek túlnyomó többségében a tulajdonhoz való jog lényeges tartalmának sérelmével jár, így alaptörvény-ellenes [7/1991. (II. 28.) Ab határozat, ABH 1991. 25., 26.].

21. Az ellentételezés elmaradása azért is súlyosan alaptörvény-ellenes, mert az semmilyen indokolható egyéb (köz) érdek nem támasztja és támasztotta alá. Az Indítványozó tulajdontól való megfosztása tehát nem mehet át az. un. szükségesség-arányosság teszten, melyet az Alaptörvény I. cikkének (3) bekezdése határoz meg, hiszen a jogkorlátozás teljes mértékben szükségtelen volt, az bírói önkény eredménye, racionális célt nem szolgált. A szükségesség-arányosság teszten nem megfelelő tulajdonjog-korlátozás pedig alaptörvény-ellenes [64/1993. (XII. 22.) AB határozat, ABH 1993. 379-382.].

22. Tisztelt Alkotmánybíróság, a fentiekben részletesen kifejtett indokok alapján kérem a Fővárosi Bíróság 52.Pf.630.183/2010/3. számú ítéletét semmisítse meg, egyben az ítélet jogalapjául szolgáló, már nem hatályos 19/2005. (IV. 22.) Fővárosi Közgyűlés rendelete 41. § (2)-(3) bekezdéseinek, 61. § (1) bekezdésének alkalmazási tilalmát – az említett rendelkezések alkotmányellenessége okán és mert a Fővárosi Bíróság ítéletének alapjául szolgáltak - mondja ki.

23. Felhívom a figyelmet arra, hogy jelen alkotmányjogi panasz vegyes jellegű, azaz a megsemmisítendő Fővárosi Bírósági ítéletet egyfelől meg kell semmisíteni azon okból, hogy az alaptörvény-ellenes jogszabályon alapul (Alaptörvény B. Cikkének és XIII. Cikkének sérelme), másfelől nem alaptörvény-ellenes jogszabályon alapuló alaptörvény-ellenes bírói jogértelmezés okán (Alaptörvény XXVIII. Cikk sérelme).

24. Ebben a körben jelzem, hogy a Rendelet egészét, így 41. § (2) bekezdését a 109/2009. (XI. 18.) AB határozat formai okból alkotmányellenessé nyilvánította, illetőleg volt példa alkalmazási tilalmának kizárására is [35/2011. V. 6.) AB határozat]. A Rendelet egésze alkotmányellenes a 109/2009. (XI. 18.) AB határozat alapján, így alkalmazási tilalom kimondásának jelen ügyben sem lehet akadálya. Megjegyzem, hogy *res iudicata* a 35/2011. V. 6.) AB határozat értelmében nem merülhet, fel, de jelen ügy Indítványozója egyébként is még el nem bírált okból - jogállamiság sérelme, tulajdonhoz való jog sérelme - állítja ezen már nem hatályos jogszabályhelyek alkotmányellenességét, így az Alkotmánybíróság eljárása lefolytatásának eljárásjogi akadálya nincs.

Tisztelettel,

Az Indítványozó képviselőjében:

Budapest, 2012. március 23.

dr. Karsai Dániel
ügyvéd
Karsai Dániel Ügyvédi Iroda
1132 Budapest, Victor Hugo u. 55.

dr. Karsai Dániel András
ügyvéd